

Stilling til Sagen, indtil jeg ser, hvorledes Sagen udvikler sig. I det hele vil jeg naturligvis meget beklage, om det ikke skulde lykkes at opnaa Enighed om dette Forslag i Rigsdagen, jeg tvivler for øvrigt ikke om, at det nok skal lykkes at enes om det, navnlig naar man vil fastholde, at man tager hver enkelt Ansøger og overvejes Omstændighederne ved hver enkelt uden at fastholde Naremaalet saa strengt; thi jeg tror ikke, at et saadant bestemt Naremaal vil kunne gennemføres. Den vil være imod de Principper, som Rigsdagen, jeg siger udtryffeligt Rigsdagen i det hele tidligere har anerkendt. Skulde der stemmes over alle de Numre, som Udvalget har stillet op, under et, vilde jeg for mit Vedkommende ikke kunne stemme for Forslaget. Derimod kan jeg nok stemme for enkelte af Punkterne og da navnlig for de 4, hvor de paagældendes økonomiske Uafhængighed er meget tvivlsom, for de tvendes Vedkommende kan man endog saa sige, at den ikke er til Stede. Det er rigtigt nok, at Indfødsret ikke er foreslaet for deres Vedkommende. Jeg har derfor ikke noget imod at stemme for, at de ikke saa Indfødsret, derimod vil jeg ikke stemme for at lægge en ubetinget Nærrelse til Grund og sige til de paagældende, at de kunne komme igen. I øvrigt er jeg enig med den ærede Ordfører i, at man ikke skal nævne Navnene for ikke at faa nogen Debat om de enkelte Personer; det forekommer mig human, at man derimod holder sig til Numrene. — Med disse Bemærkninger skal jeg slutte.

Formanden: Det ærede Medlem ønsker altsaa samlet Afstemning over alle Endringsforslagets Numre med Undtagelse af Nr. 61, 66, 217 og 327?

Th. Nielsen: Ja.

Rundsen: Jeg skal ikke komme dybt ind paa de Principper, som det ærede Udvalg for Fremtiden synes at ville have gjort gældende med Hensyn til Bevillingen af Indfødsret, dels fordi Begrundelsen af disse Principper i Udvalgets Betænkning forekommer mig at være meget vag, og dels paa Grund af den Omstændighed, som den ærede Ordfører ogsaa fremhævede, og som Betænkningen ogsaa godtgør, at det, der skal være endelig afgørende for, hvor vidt en Ublænding skal kunne erholde Indfødsret, dog bliver et Skøn over den enkelte Person's Forhold. Der kom en Udtalelse fra den ærede Ordfører, som gør det endnu vanskeliggere at komme ind paa de Principper, som

man dog synes til en vis Grad at ville gøre gældende. Det var den Udtalelse, som gik ud paa, at vi her have med en hel Del Mennesker at gøre, som i en lang Nærrelse have opholdt sig her i Landet uden at bryde sig om at faa Indfødsret i det danske Samfund, men nu komme for at faa denne Ret. Naar man dermed sammenholder den Betingelse, som Udvalget synes at lægge en særlig Vægt paa, nemlig et langt Ophold her i Landet, forekommer det mig at være noget vanskeligt at afgøre, hvilke Principper der for Fremtiden skal være gældende for Ublændingens Ret til at faa Indfødsret. Paa den ene Side siges, at de skulle have haft et langt Ophold her i Landet for at kunne faa Indfødsret, men paa den anden Side siger man: det lange Ophold regnes dem alligevel ikke til Gode, naar de ikke tidligere have søgt at faa Indfødsret i Landet. Jeg er altsaa ikke rigtig i Stand til at indse, hvilke Principper man agter at gøre gældende, og skal derfor ikke komme nærmere ind paa dem. Derimod tror jeg i Uighed med den ærede Ordfører, Udvalget og de øvrige Talere, der have haft Ordet, at det, der bewirker den store Mængde Ansøgninger, sikkert nok er den ny Fattiglov, og det forekommer mig ogsaa at være ret naturligt, at denne Lov gør en saadan Virkning. Thi hvad er der nemlig sket ved denne Lov? Den har borttaget noget fra Ublændingene, som de tidligere have haft som en Ret. Naar dette er Tilfældet, og Borttagelsen af denne Ret kan have en høj Grad af Bædningsvanger Følge for vedkommende, finder det naturligt, at man søger at værne sig imod disse Følger. Jeg har tidligere over for det høje Ting haft Beslighed til at fremhæve enkelte Eksempler paa, hvor ulykkelig en Familie kan være stillet, naar den har opholdt sig en Række af Aar her i Landet og er bleven fremmed i sit eget Fædreland, men ikke desto mindre er bleven vist hjem til sin Fødestavn, fordi den er bleven trængende til en Understøttelse her i Landet. Faktisk er den da kommen til et fremmed Land og er bleven revet ud af de hjemlige Forhold. Det er en stor Ulykke for de vedkommende. Derfor finder jeg det ganske naturligt, at de søge at værne sig derimod ved at søge at faa Indfødsret, som altsaa er en Betingelse for, at de tillige kunne faa Understøttelse her i Landet. Nu kan man nok dertil sige: Hvorfor skulle vi her i Landet forsørge Ublænding, som dog ikke ere Landets Borgere? Dertil vil jeg svare, at der maaske kan gøres en forskellig Opfattelse gældende af Ublændingens Stilling her i Landet; det kan være, man